

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

*I Aften hørte jeg første Gang,
en Solsort fløjte sin Aftensang!
Aa, Herregud, om man dog var fri
og slentred' henad en ensom Sti.*

*En ensom Sti ved et Hasselhegn,
hvis Knopper drypped' af Dagens Regn.
Jeg skulde stille ved Vidien staa
og se dens „Gæslinger“ silkegraa.*

*Og vade gennem det vaade Løv,
og drysses over med Raklestøv,
og finde Bregnen, der skælbelagt
er en Askepot i sin Hvergarnsdragt.*

*Og atter vugges i vaarlig Drom
paa Solsortsangens dybe Strøm
og aande Brisen saa tryk og glad,
som Violens svulmende Hjerteblad.*

Vald. Rørdam

Kære Spejdere!

Vi giver saa mange Undskyldninger for det, som vi glemte eller forsømte eller ikke fik gjort.

Der er nogle af os, der siger: *Jeg har ikke haft Tid*, og det er da en rimelig og god lille Undskyldning, synes vi. Men den er i Virkeligheden ikke altid helt saa god, for kan det ikke mange Gange bero paa, at det var os, der ikke fik brugt Tiden til det rigtige, eller at vi ikke forstod at indrette vor Tid paa en bedre Maade. Og — Haanden paa Hjertet — er det ikke somme-tider saadan, at det er den stakkels manglende Tid, der i Farten ogsaa kan faa Skyld for det, som vi bare ikke kunde tage os sammen til, eller det vi ikke rigtig gad, for at bruge et grimt Udtryk. Og har vi mon i det hele taget altid saa travlt, som vi selv tror!

Der er nogle af os, der siger: *Det har jeg glemt*, og det er jo en ærlig Indrømmelse. Og saa langt er det godt, hvad Oprigtigheden angaar, men det hjælper ikke paa deres Glemsomhed. Og — røbes der ikke bagved al den megen Glemsomhed en uhyggelig Mangel paa Evne til at samle sig om Tingene; og det er vist ikke noget at skilte med. Glemsomhed er iøvrigt ikke uheldbredeligt, som nogle tror, og derfor en god Slags Undskyldning, den kan tværtimod med stor Fremgang modarbejdes med lidt god Vilje.

Der er nogle, der siger: *Det tænkte jeg ikke paa*, navnlig naar det drejer sig om Ting, som vi ikke ligefrem er bedt om eller sat til at gøre — alle de smaa eller store Ting, mere eller mindre selvfølgelig, som vi selv burde hitte ud af, hvad enten det drejer sig om at gøre en Tjeneste, vise lidt Hjælpsomhed, sende en Hilsen eller i det hele taget vise, at vi tænker venligt og forstaaende paa andre. „Det tænkte jeg ikke paa“, det lyder saa usselt, og det føles saa fattigt, naar man maa erkende, at saadan er det, og hvorfor? Fordi vi ikke var vaagne og kunde se, hvor der var Brug for os, eller opmærksomme paa, hvad der trængtes til — fordi vi var tankeløse og ubetænksomme. Det, ikke at have tænkt, er ikke nogen god Undskyldning.

Märta

Op af Ruinerne...

skal rejse sig et hus! Det er vi her i Hildesheim enige om, og vi vil hver især gøre vort bedste, for at det kan staa færdigt allerede i efteraaret 1948. Hvis nogen af jer kom til Hildesheim, vilde I sikkert sige: „Det er da godt, at der er nogen, der tænker paa at bygge op her, for magen til ødelagt by skal man lede længe efter.“ — Og med rette! Af den gamle tyske by, der tidligere var bekendt, ikke blot for sin tusindaarige rosenstok, men ogsaa for sine smukke, meget gamle huse, er nu kun en trediedel tilbage. Fjorten dage før krigen var forbi, blev Hildesheim bombet to gange tyve minutter, og i løbet af den korte tid blev saa meget uerstaaet ødelagt, at man vanskeligt kan gøre sig forestilling derom, hvis man ikke har set byen før dens ødelæggelse. Her i denne ruinby vil vi altsaa bygge et hus, men før jeg fortæller nærmere om dette vort arbejdes maal, skylder jeg jer vist en forklaring paa, hvem „vi“ er.

Vi er en international werkschar! Allerede ordet international har for os spejdere den helt rigtige klang, ikke sandt! — men I er sikkert ikke klare over, hvad en werkschar er. Ja, ordet er jo tysk og betyder oversat til dansk arbejdsgruppe. Nu er vi imidlertid ikke bare en gruppe unge mennesker fra forskellige lande, der mere eller mindre tilfældigt er kommet sammen her i Tyskland for at arbejde. Vi har alle noget tilfælles, nemlig viljen til fred mellem folk af alle nationaliteter, religioner og klasser. Vi vil lære hinanden noget meget væsentligt: tolerance. Vi lever sammen her i vores gruppe, vi arbejder sammen, og vi diskuterer tidens og, ikke mindst, Tysklands problemer. Vi forsøger at række den vildførte tyske ungdom en haand, og vi lærer samtidig selv uendelig meget, hvad vi kan have gavn af resten af livet. Kort sagt: vi forsøger at leve saaledes, som vi ønsker livet skal leves videre i den internationale ungdomsgaard, vi vil bygge.

Ja, det er altsaa ikke noget almindeligt etagehus, vi vil forsyne Hildesheim med, men derimod en „Jugendhof“. En ungdomsgaard med værksteder, bibliotek, klubrum, foredragssal og sengepladser til ca. 35 mennesker — det er ikke noget helt lille foretagende, og naar man samtidig tager i betragtning, hvor vanskeligt det er at skaffe materialer i Tyskland i dag, kan det nok faa en udenforstaaende til at ryste paa hovedet og mene, at det er en uoverkommelig opgave, vi har paataget os. Vi giver nu ikke op! Vi har allieret os med en ung arkitekt, der deler vor tro paa, at vanskelighederne er til for at overvindes, og desuden har vi allerede faaet bevilget en god sum penge af den tyske stat. Dette sammen med bevidstheden om, at vi har mange gode venner rundt omkring, bl. a. „Fredsvennerne“ i Danmark og I. A. L. i Sverige, gør, at

vi trods alt er optimister. Naar vi staar paa vores byggeplads og graver og hakker, saa sveden hagler af os, kikker de gamle, tykke klostermure, som endnu staaar tilbage, og som skal være en del af den nye bygning, forundret paa os, som vilde de sige: Er I blevet forrykte? Gaar I ikke her i en bombet, totalt ødelagt by, fuld af nød og elendighed, og graver i ruiner, I, som kommer fra skønne, fredelige lande, hvor husene er hele, maden god og tilstrækkelig og butiksvinduerne fulde af alle mulige gode ting! Hvorfor blev I ikke hjemme? Det forstaar de ikke, de gamle mure, og de fleste Tyskere forstaar det heller ikke. Ryster du ogsaa paa hovedet, du, som læser dette? Forstaar du ikke, hvor dejligt det er at være med til at bygge en ungdomsgaard, netop her i Tyskland, hvor man mere end noget andet sted trænger til at se, at der i alle lande gives mennesker, der har viljen til fred, — og som vil arbejde derfor. Det er vort ønske, at ca. en trediedel af de unge, som i perioder paa en maaned, skal befolke vort hus, skal være tyske.

Hvad skal der nu foregaa indenfor disse gamle klostermure med de nypudsede facader? Der skal udveksles tanker, indtryk og meninger, der skal arbejdes, der skal syniges, danses og spilles komedie, — der skal leves! Den aand og vilje, som vi her i gruppen er besjælet af, vil vi bygge ind i huset, og den skal leve videre dér, saa længe international ungdom kommer sammen i ungdomsgaarden i Hildesheim, og herfra skal den føres ud til alle verdens nationer.

Dette er spejdertanker, ikke sandt? — og jeg forstaar, at du som spejder har lyst at være med i arbejdet. Har du den rigtige indstilling, mener du nemlig ikke, at freden vindes gennem skønne ord og taler alene, men gennem arbejde. Vi har ogsaa brug for spejdere her, egentlig kan man sige, at alle de, der arbejder her, er spejdere — med

eller uden uniform, det ligger i sagens natur. *Er du tyve aar eller derover, kan du komme ned til os med det samme.* Skriv til min nedenstaaende adresse og fortæl lidt om dig selv, og hvad der har givet dig lyst til at arbejde sammen med os, og jeg vil skrive og give dig alle nærmere oplysninger.

De fleste af jer, der læser „Pigespejderne“, er ikke over tyve aar, det ved jeg nok, men I kan alligevel hjælpe os. Har I gamle, tyske skolebøger, som I ikke bruger mere, saa send dem hertil, og det samme gælder alt skrive- og tegnemateriale. Dermed kan vi nemlig glæde mange børn og unge her i Tyskland. Og saa til slut: vel mødt i ungdomsgaarden i Hildesheim om nogle Aar.

„Peter“ fra Bernstorff

Nina Müller,
Intern. Work Team,
c/o Education Branch, 117. Mil. Gov.,
Hildesheim, B. A. O. R.,
Germany.

„Dybbøldagen“

bliver i Aar Mandag den 19. April, og den Dag vil Gaarderne forhaabentlig vrimle med blaa Pigespejdere, der med et glad og frejdigt Smil sælger mange, mange smaa rød-hvide Dybbølmærker.

I har alle hørt om den Hjælp, Danske Syd for Grænsen trænger saa haardt til, og I har maaske ogsaa flere Gange tænkt paa, at I gerne vilde sende en Pakke derned — men er det blevet til noget?

Da jeg i Efteraaret besøgte „Dansk Pigespejderkorps“ Sydslesvig, saa og hørte jeg meget om det store Arbejde, der fra Grænseforeningens Side gøres for den danske Befolkning i Sydslesvig, og jeg sendte mange taknemmelige Tanker til det lille Dybbølmærke, der hvert Aar indbringer et betydeligt Pengebeløb, som gør det muligt at løse de mange Opgaver. Der skal Penge til — tænk bare paa, hvad det koster at indrette danske Skoler, at oprette Biblioteker og Børnelæsestuer og at sende danske Kunstnere og Foredragsholdere derned.

Hvad betyder det for en rask Pigespejder, om hun skal staa tidligt op en Mandag Morgen og ud at sælge Dybbølmærker, inden hun skal i Skole? Ikke, at hun tidligere end ellers skal op af sin varme Seng, men at hun faar Lejlighed til at støtte en god Sag. Hos jeres Tropsfører kan I sikkert faa at vide, hvor I skal melde jer og afhente Mærkerne.

Vel mødt, alle kvikke Pigespejdere, med Dybbølmærkerne Mandag den 19. April.

Bo

KENDER DU

Divisionscheferne?

Inge Ehrenskjöld,
kaldet „Ingse“, Korps-
adjutant, Depotbestyrer,
Divisionschef for Godthaab
Division (m. m. m.)

Naar du faar dit 3. Kl. Mærke hos din Tropsfører, eller hvis du er Patruljefører, og I har samlet ind i jeres Patrulje for at købe noget Lejrudstyr, er I saa i Grunden klare over, hvordan Tropsføreren faar de Ting, I har bedt om, og som hun kort Tid efter kan udlevere til jer?

Jeres Tropsfører skriver til Pigespejderdepotet i Lundsgade 6 i København og bestiller Tingene hos Depotbestyreren, der hedder Inge Ehrenskjöld.

Men selv om I maaske kender „Ingse“ fra Depotet, saa ved I sikkert ikke alle sammen, at „Ingse“ ogsaa er Divisionschef for Godthaab Division, der tæller 7 Troppe og 4 Blaamejseflokke.

„Ingse“ er Pionér inden for Spejderbevægelsen; allerede tidligt blev hun grebet af det nye, spændende „Spejd“, og jeg vil tro, at hun maa have været en af de rigtige at faa gjort interesseret i Spejderbevægelsen. Hun fortæller selv en lille Historie om det Ukendskab, der herskede den Gang til Spejderarbejdet, og jeg synes desuden, den kan belyse hendes Indstilling. En god Veninde og hun selv skulde engang finde en Tropsfører, og da ikke ret mange paa den Tid rigtig vidste, hvorledes det hele skulde gribes an, saa tænkte de to Pigebørn sig godt om for at finde ud af, hvorledes en Tropsfører gerne skulde være. Og de gik ud til en Dame i Byen, som de ganske vist ikke kendte meget andet til, end at hun interesserede sig for Friluftsliv og Natur, og det syntes de maatte være af stor Betydning for en Spejder!

Senere var „Ingse“ med til at starte Kolding Trop i 1916, og fra da af rykkede hun nærmere og nærmere mod København, hvor hun altsaa i Dag baade er med i Divisionsarbejdet og i Korpsets Arbejde.

I 1922 var hun med i den første Korpslejr paa Brahetrolleborg, og her mødte hun Elisabeth Flagstad, som kom til at spille en stor Rolle i hendes Liv. Efter Lejren blev det Aftalen, at „Ingse“ skulde komme til den Spejderskole, som Elisabeth Flagstad vilde oprette, og som man havde tænkt sig skulde være i en Fløj af Brahetrolleborg.

Da „Ingse“ kom til den fastsatte Dag og blev hentet paa Stationen af Elisabeth Flagstad, kørte de imidlertid ikke til Slottet, og endelig tog „Ingse“ Mod til sig og spurgte, hvor de skulde hen, og det viste sig da, at i Mellemtiden var det blevet besluttet at indrette Skolen i en Skovridergaard under Brahetrolleborg. I alt var „Ingse“ syv Aar paa Spejderskolen, hvor hun det første Aar, indtil Skolen blev flyttet til Korinth, var Hestepasser og kørte med „Sortepervognen“, naar der skulde hentes eller bringes Spejdere eller Gæster til Skolen. Senere blev hun Lærerinde og Hjælper for Elisabeth Flagstad paa Skolen. Efter et Aar i England kom „Ingse“ til Slagelse, hvor hun arbejdede med en Hjemmeflidsskole og lærte at væve, indtil Frøken Flagstad sendte Bud efter hende og spurgte, om hun kunde tænke sig at komme til København og bestyre Depotet.

„Ingse“ har været Divisionschef i 10 Aar og siger ligesom Souschefen, at hun er saa glad for at have sit Divisionsarbejde ved Siden af sit Arbejde for Korpset, fordi hun paa den Maade kommer i Kontakt med Spejderne. Det er ogsaa derfor, hun med saa stor Glæde ser tilbage paa de to Perioder paa halvandet Aar, hvor hun herinde har fungeret som Tropsfører. „Ingse“ siger nemlig, at for hende betyder baade Træningen i de praktiske Færdigheder saa meget i hendes daglige Arbejde, og selve det at være Spejder er ogsaa af saa stor Værdi i ens Liv.

I det hele taget kan „Ingse“ ikke nok som udtrykke sin Taknemmelighed over, hvad netop Mennesker, der har været Spejdere, har betydet for hende, og hun nævner blandt andre de Navne, vi kender saa godt: Elisabeth Flagstad,

Komtessen og Fru Thorbeck, der var Divisionschef i Slagelse paa det Tidspunkt, hvor „Ingse“ var der.

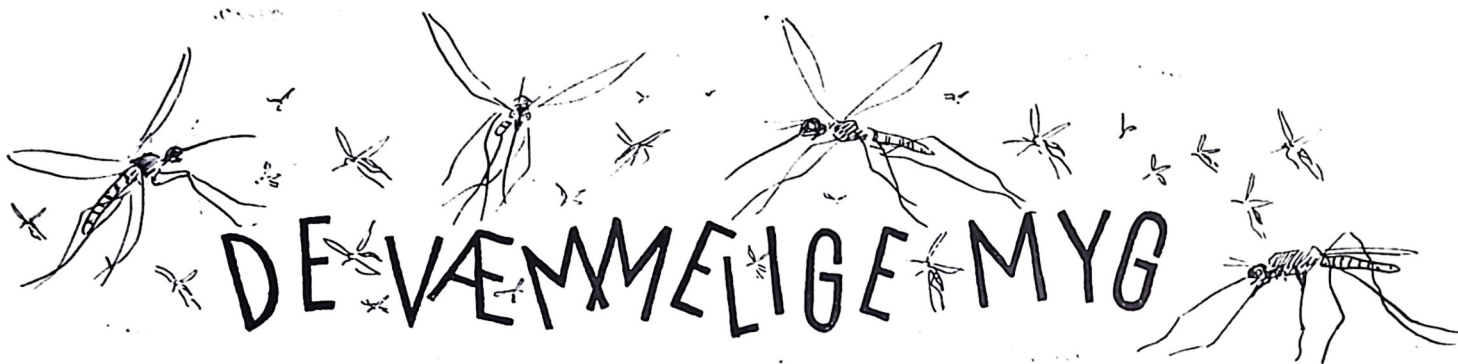
„Ingse“s daglige Arbejde i Depotet er baade omfattende og varierende. De af jer, der har været derinde og har naaet at fortabe jer i een eller mange af de dejlige Ting, kan maaske forstaa lidt af, hvori hendes Arbejde bestaar, og hvilke Vanskeligheder, „Ingse“ kommer ud for, naar hun foretager Indkøbene og afslutter Forretningsaftaler i disse Tider og altid vil forsøge at holde sig til sit gamle Slagord: „De rigtige Ting til de rigtige Priser“.

Og til jer andre, der ikke har været i Depotet endnu, vil jeg sige: Det er en dejlig Butik, der findes i Spejderhusets Stueetage; hver Maaned frister den med sine Reklamer, og de Spejdere, der staar bag Disken, glæder sig hver Gang, den skingrende Dørklokke giver ondt af sig, og en „Kunde“ træder ind. Men selvom jeg nu fortæller jer, at det er et fristende Værelse at vove sig indi, har „Ingse“ et lidt andet Syn paa Sagen lige for Øjeblikket. „Resultatet af disse mange krigs- og krisepregede Aar har til en vis Grad faaet vores Ting til at minde om en Kludebunke, fordi alting er saa uensartet,“ siger hun bedrøvet, „og hvad værre er, jeg synes, de danske Pigespejdere har mistet Sansen for at gaa i Uniform. Hvis I ser paa det sidste Nummer af det svenske Pigespejderblad, vil I se en Række glade, smaa Spejdere i Uniform, og de ser meget pænere ud, end de danske mange Gange gør. Det er frygteligt, hvis Spejderne bliver sjuskede, blot fordi vi for en Tid ikke kan skaffe dem det helt rigtige.“

Har „Ingse“ Ret? — I maa gerne sige hende imod ved at bevise, at hun tager fejl! Sally

„Er der nogen, der har en bedre?“ — Brandmand Petersen havde lige sluttet sin Fortælling om, hvordan man havde maattet rejse Brandstigen for at frelse en fræk Abekat ned fra Tagrenden efter en vild Jagt over Hus-tagene. — „Ja-e — det sku' da lige være den Gang, da vi havde Udrykning til Kirken,“ sagde Brandmester Olsson og strakte Benene. Vi sad sammen nogle Stykker paa en af de røde Brandvognes Trinbræt, og Brandmændene fordrev Vagten med at fortælle Oplevelser fra Tjenesten. „Se — det ligger en Del Aar tilbage“ — fortsatte Olsson, „at vi blev kaldt med forstærket Udrykning til Kirken. Brand i Taarnet! blev der meldt. Hvem, der alarmerede, kan jeg ikke huske mere — det faar vi menige jo sjældent noget at vide om, men den Gang sivede det ud, og der blev grint vældig af Historien — skønt det saa nok saa alvorligt ud. Det var saadan en diset Sommeraften, da Fru — ja, jeg husker som sagt ikke mere, hvad hun hed — stod ved Køkkenvasken og skyllede Kaffeposen, da hun tilfældigvis kommer til at se ud ad Vinduet. Hillemand, si'r hun — taver Kaffeposen af bar Forskrækkelse og styrter ind i Stuen til sin Mand: Alfred! Det brænder, det brænder — der er Ild i Kirken — Kirketaarnet brænder! Og saa blev vi jo alarmeret og kom med fuld Musik — ja, det saa fælt ud. Om Kirketaarnet stod der ganske rigtigt en Sky af Røg — det saa rigtig ud, som om det ulmede oppe i Taarnet.“

„Saa rejste De vel Stigen?“ indskod jeg.

„Næ — det var Taarnet skam for højt til. Og desuden — saa ser man jo altid, om man ikke kan klare Sagerne indvendig fra med en Haandsprøjte. Saa maste vi op i Taarnet og opdager saa, at der slet ingen Røg er i Taarnet. Vi kom højere til Vejrs — men ikke en Gnist af Ild. Men derimod lød der udenfor Tagbeklædningen en syngende Tone. Vi var noget forbavsede, og da vi fandt en Luge, stak vi Hodet ud. Der blev ikke Brug for Sprøjten den Gang. Udenfor omkring Kirketaarnet dansede der en Sværm af Myg, — jeg forsikrer Dem for — den var saa tyk, saa man ku' hugge i den, saa noget Under, at man antog det for en Røgsky, var'et altsaa ikke — men det

lærte os, at der trods alt undertiden ka' gaa Røg af en Brand, uden at der er Ild!“

I det samme Øjeblik ringede Alarmklokken, saa der blev ikke Tid til at høre flere af Herr Olssons go'e Historier. I Løbet af mindre end et Minut var Køretøjerne rullet ud af Garagehallen med Ba-Bu og orange Lygter — mon til „Mygge-Røg“? Næppe i Marts. Der er lang Tid til Sommer, naar det sjapper endnu, selv om Raklerne er blevet lange. —

Der skete meget andet i Dag. Butiksindkøb og Skændsmaal med Slagteren — men Dagens Hovedindtryk var Besøget paa Brandstationen. Indtil Middagen var overstaaet, og det blev Lampetid. For saa konverterede Indtrykket sig til Sommerminder. I elegante Sving summede en lille vinget Satan rundt om Hovedet paa mig. To Gange Myg paa en Martsdag — saa maa det da snart være Sommer!

Den høje, glade Summen maner Billeder frem, ligesom den skimlede Juleflue formaar det, naar man trætt af Familiebesøg ligger med Næsen i Vejret paa Divaneseeren og fornemmer Høstak-Stemning og blaa Sommerhimmel, mens Julesneen daler. Vandretur i Lapland. 555 henrykte Myg i Teltet i Pinseferien. Hovne Ankler og godt med Krads hist og her. Og Olssons Historie, sat om til lidt mere almindelig Dagligdag. Hvor mange af os har ikke en eller anden Gang ufrivilligt ageret Kirketaarn, naar Myggene en stille Sommeraften har samlet sig i en tyk Sværm omkring os?

Hvorfor gjorde de egentlig det? Og blev vi stukket? — for vi satte jo da i Løb for ikke at blive det! — Een Myg er ingen Myg. Men to Gange Myg paa en Martsdag — saa fortjener Myggene en Omtale!

Ude paa Sommer-Engen staar de over Pilebuske og Elletræer og bølgere frem og tilbage som smaa Skyer. Gaar vi hen til dem, gi'r hele Sværmen sig til at følge os, hvor vi gaar og staar, og der er faktisk ikke noget at være bange for. Ikke een af Myggene forsøger i Virkeligheden at stikke os. Hvorfor ikke? Fang en og kig paa den!

At det er en Myg, er der slet ingen Tvivl om — den

lette og fine Krop med kun eet Par Vinger og de lange tynde Ben — men hvad er det med Følehornene? Myggen ligner jo slet ikke de Myg, der spolerer Nattesøvnen i Teltet. Nej, og netop paa Grund af de Følehorn! De er fjerformede — og det viser sig, at hele Myggeforsamlingen bestaar af de samme Fyre. Det er Han-Myg, der er udstyret med de buskede, kraftige Antenner for at kunne finde Hun-Myggene, der bare venter paa at blive fundet af Hannerne og derfor kun behøver en tynd Traad til Antenne. Men hvorfor staar saa de Hanmyg og danser om vores Hode eller Brandmester Olssons Kirketaarn? Myggene kan jo ikke selv fortælle os det, men vi har Lov til at tro, at de føler Trang til at holde sig til et fast Punkt. Og naar Sværmen følger os, naar vi løber eller gaar, saa er det ikke for at genere os, men fordi de næppe aner noget om, at det „Taarn“, de holder til om, bevæger sig. Saa optaget er de af at danse og synge. Synge? Hvorfor synger de? Blandt andet fordi de ikke kan bevæge Vingerne uden at gøre det. Men tillige slaar de to „Myg“ med eet Smæk! De synger nemlig ogsaa for Hun-Myggene. En Kendsgerning er det, Hun-Myggen kan høre Forskel paa, om det er en Han af hendes egen Art, der summer, eller det er en fremmed, som hun ikke gider spille Tid med. Ogsaa vi kan høre det. For Eksempel er Malaria-Myggens Sang dybere i Tonen end Sangen hos den almindelige Stikmyg.

Faa Timer efter Parringen dør Mygge-Hannen. Den Skæbne har den tilfælles med saa mange andre hanlige Væsener i Insektverdenen, hvad enten det gælder en Døgnflue, en Sommerfugl, en Myre eller bare en Fnatmide! Men Hun-Myggen — hun flyver ud i den vide Verden for rigtig at kunne smause i Blod.

At Myggene suger Blod, ved de fleste, men at det kun er Hunnerne, der gør det — det ved langt de færreste. Vi behøver ikke at være bange for at gaa lige ind i Myggesværmen. Han-Myggen suger bare Blomsterhonning. Den samme venlige Omtale kan man jo daarligt give Hun-Myggen. Først ser den sit Snit til saa ubemærket som muligt at lande et eller andet Sted paa Hu-

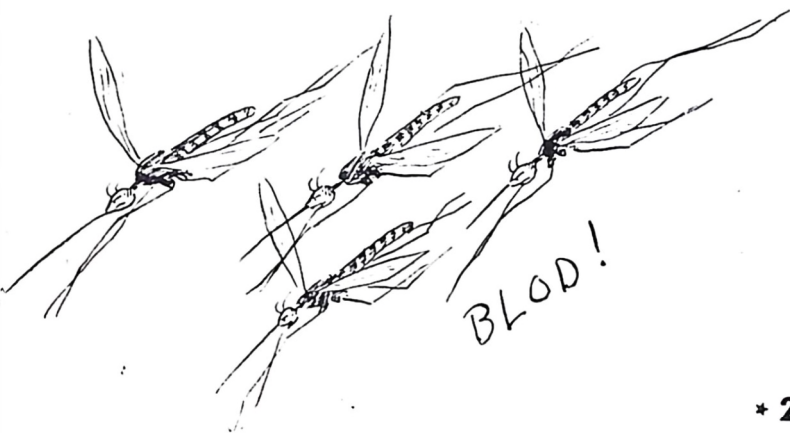
den. — Hvis vi kan beherske vores Trang til at gi' den et Klask, saa ser vi, hvordan den med sin stilet-formede Snabel søger hen over Huden. I Snabelen, — som er et Universalredskab med flere Grejer i, end nogen Spejder nogensinde har povet at ønske sig, — sidder der ogsaa et Par Følere, og med dem kan den mærke, om Huden er for tyk — eller om den er tilpas til at stikke i. Det gik jo ikke, hvis den af en Fejltagelse kom til at stikke i en Fedtelærstøvle. Sæt, den ikke ku' trække den op igen! Derfor kan man tit se en Myg netop paa den Maade søge hen over en Støvle, til den finder et Snørehul, og det gør den usvigelig sikkert. Men lægger man bare et Stykke Avispapir inden under Snørehullerne, saa føler den ikke Trang til at bore igennem. — Saadan gaar det ogsaa med Huden. Haard Hud kan Myggene ikke fordrage, men Huden mellem Fingrene — det er det rene Slaraffenland!

Spidsen af Snabelen presser den ned mod Huden, og Munddelene begynder straks at save Hul i den. Naar den er naaet ned i bekvem Dybde, gi'r den sig til at spytte i Saaret, og saa først begynder den at suge — eller rettere pumpe Blodet op, for Myggene har — ligesom Lusene ogsaa har det — en Pumpemave. Og mens den nu sidder og pumper, kan vi se, at den bliver tykkere og tykkere og helt rød af alt det opsugede Blod, som skinner gennem Huden. Hvis vi saa godt efter, kunde vi maaske se, at der kom smaa, vandklare Draaber ud af Gattet, mens den sad og sugede. Saadan er den i Stand til at presse Blodet sammen, at den ligefrem kan vride nogle af Blodets vandagtige Dele fra og faa Plads til endnu lidt Blod i Maven. Saa er den færdig, trækker Snabelen ud af Saaret og flyr tungt af Sted hen til en eller anden fredfyldt Krog, hvor den kan fordoje — altsaa, hvis vi ikke har mast den forinden.

I Mellemtiden har vi faaet noget at klø paa, og det klør, fordi Kræet har spyttet i Saaret. Den Haan har den tilladt sig, ikke specielt som en Ringeagtsytring, fordi vi er Mennesker, men for at Blodet ikke skulde stive i Saaret, mens den sugede.

Men nu alt det Stikkeri og Suger. Hvad skal det til? Der er da ingen Mening i saadan at fraadse i Blod? Ja — hvis det kun var for Myggens egen Skyld, at den propede sig med Blod — men det er det ikke. Det er altsammen for Æggene — for Afkommets Skyld. For hvis Myggen ikke faar Blod, kan Æggene ikke udvikle sig og blive store og kraftige.

En skønne Dag kommer saa Øjeblikket, da Æggene skal lægges. Der er ikke Æggemangel eller høj Pris pr. Snes i Myggeland. Og Lægningen foregaar i — Vand. Ikke i det Vand, som Folk almindeligvis tror, at Myggene holder til i. Det er ikke Søer, der afleverer de mange Myg. Som oftest er det ikke andet end en Pyt eller en Regnvandstønde, eller det Regnvand, der samler sig i hule Træer — eller det er ude paa Markerne i de Smaapytter,

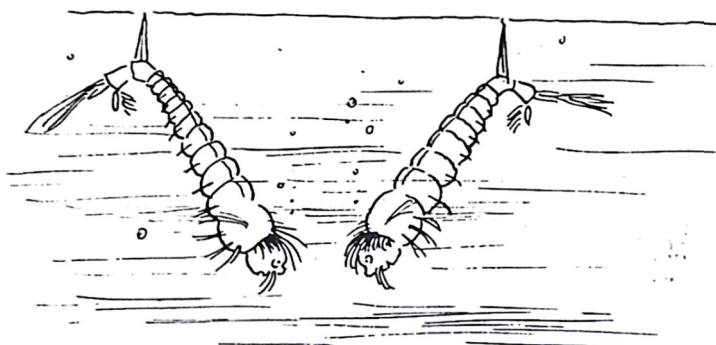

som bestaar af lige saa meget Regnvand som Urin fra de Heste og Koer, der stimler sammen ved Leddet.

Hvert Æg er klæbrigt og har Form som en Kegle; under Lægningen samler Myggen Æggene ved Hjælp af sine Bagben til en lille Skaal — en „Myggebaad“, kalder man det. Og det sjove er, at Æggebaaden bygges staaende paa Højkant med den ene Kant mod Vandet, og først efter endt Arbejde vippes den om, saa den flyder. Den indvendige Bund af Baaden er dannet af Æggenes øverste Spider, og de staar saa tæt, at de ligner Fløjl. Derved skyer de Vandet, hvis en Bølge skulde slaa ind over Baaden.

Og saa driver Myggebaaden ud paa det aabne Vand. I tre Dage, godt og vel, varer Sejlsadsen, saa kommer Larverne ud af Æggene. Maser de sig nu ud, saa godt de kan? Nej! de kommer ud gennem en Dør, der ved Æggenes nederste Ende kan lukkes op ned i Vandet, — og Lar-

verne — ja, de ser saa pudsige ud, at man skulde forsværge, at der nogensinde kunde blive ordentlige Myg ud af dem.

Oppe i Vandoverfladen hænger de og bestiller øjensynlig ikke andet end at se besynderlige ud. De er stive som Pinde. Laver de noget? Ja, de æder! Med nogle store Koste, som sidder omkring Munden, fejer de Føden, d. s. v. Dyre- og Planterester, ind i Gabet; regelmæssigt som et Urværk, omtrent hundrede Gange i Minuttet slaar Kostene ud og ind. En Gang imellem standser Bevægelserne. Saa synker Larven en lille mørk Mundfuld, som man kan se glide op gennem Spiserøret til Maven. Det er altsammen noget, man tydeligt kan se, for Larvens Krop er næsten helt gennemsigtig, og jeg gi'r hermed Fidusen videre — for der er nemlig Underholdning forbundet med at fiske Myggelarver og tage dem med hjem i Marmeladeglasset (tøm det dog for Marmeladen forinden!). At have de Fyre hjemme er mindst lige saa spændende, som at have et Akvarium fyldt med oversarte Tropefisk, der skal have Varmedunk og Foderring!

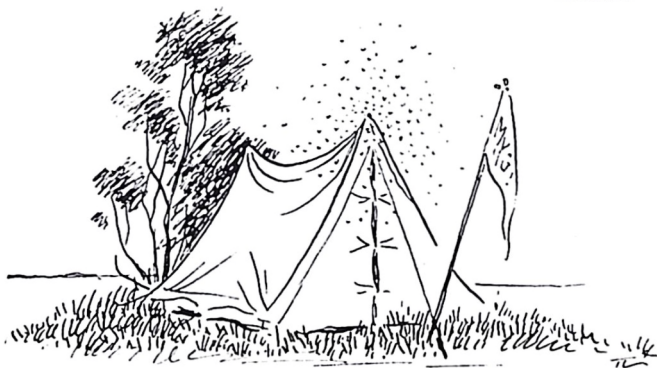
Myggelarver skifter ogsaa Frakke. Ikke af Forfængelighed — men fordi de vokser. Adskillige Gange skifter de Hud, og efter 3 Ugers Tid gaar der endelig Hul paa den sidste Larvehud, og ud maser der sig et mærkeligt Væsen.

Saa snart den er kommet fri af Larvehuden, hænger den sig op i Overfladen af Vandet og ligner et stort Komma. Den er blevet til en Myggepuppe. Inden i denne Puppe foregaar der de mærkeligste Ting. Uden at vi kan se noget, omdannes Myggelarven — og at det skal gaa stærkt, forstaar man, naar man ved, at Puppetilstanden kun varer et Par Dage. Saa — inden vi rigtig er blevet klar over det, sker der noget i vores Glas. Den første Myg sidder paa Randen af Glasset og tørrer Vingerne.

Den ser heldigvis sløj ud, og minder mest af alt om en druknet Mus. Den kommer aldrig til at gøre Fortrød! Benene slaar jo Sludder under den. Ak jo — skønne Haab, der brast — der gaar ikke mange Timer, før den vil være lige saa fræk som alle de andre af Slagsen!

Men saa langt er vi jo altsaa ikke naaet endnu. Myggen summer faretruende hen over mig, nu mens disse Linier skrives. Hvor Søren kommer den fra? Nede fra Kælderen, hvor Tørvenerne ligger og hygger — uden Tvivl. Og jeg agter mig, naar jeg har prentet det sidste Punktum, ned i Kælderen med et vaadt Haandklæde for at klaske det mod Væggen. Der er en god Chance for at mase en pæn Portion overvintrende Myg, der efter almindelig Forholdstalsregning skulde kunne blive til godt og vel 1.000.000 Myg til Sommer. Jeg haaber, man vil kunne mærke det og vil være mig taknemmelig til den Tid — maaske en og anden ogsaa vil bidrage til at forbedre Resultatet. Gak hen og drøb Myg. Gør det nu. Det er en Samfundsgerning!

—scient.

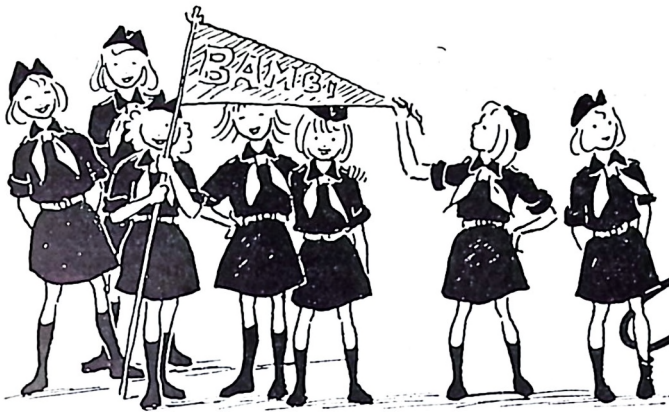

Hanne Jensen, Hammershøj. Jytte Aunsfeldt, Kirsten Leth-Nielsen, Tedda Rønnenkamp-Holst, alle fra Øregaard.

Merete Bergendorff, Erne Vest, Birkerød.

Kære Patruljeførere!

Da jeg har ladet mig fortælle, at I gerne vil have noget instruktivt Stof i „Pigespejderne“s Spalter, har jeg lovet Redaktøren at skrive nogle Artikler, som I forhåbentlig kan lære noget af, og som samtidig kan give jer Idéer til jeres egne Patruljemøder.

Hvis I har Lyst — følg da med i, hvad „Bambi“-Patruljen foretager sig paa Møder og Ture.

Nu maa jeg først fortælle jer lidt om „Bambi“-Patruljen. Den bestaar af 7 Bambi'er. Patruljeføreren hedder naturligvis *Bambi*, Patruljeassistenten *Stampe*, og de 5 menige lyder Navnene: *U-le*, *Mus*, *Mink*, *Stær* og *Lilleblomst*, som er den yngste. Patruljen er forholdsvis ny, de har alle taget Spejderproven og skal nu i Gang med 3. Kl. Proven.

Noget af det første, Patruljen anskaffede sig, var en Patruljestander, for som *U-le* sagde: „vi maa have noget at samles om“ — og saa gik *Bambierne* paa Jagt — dels i Mors Kludepose efter et Stykke grønt Filt, og dels i Skoven efter en passende lige Stang — og da det var skaffet til Veje, lavede *Mus*, som er den mest finger-nemme, en fin grøn Stander, som blev bundet til Stangen med Lædersnører. Hvor hun havde faaet dem fra? Jo se, hun gik til Skindhandler Jensen og fik ham med megen Snilde til at overlade hende et Stykke brunt Skind, det var ganske vist lidt defekt, men der kunde nemt blive en *Bambi* og Snører ud af det. Snørerne lavede hun paa den Maade, at hun med sin Passer tegnede en Cirkel, og saa klippede hun rundt og rundt, til hun fik et passende langt Stykke. Hun laante sin Lillesøsters *Bambi*-Bog og tegnede efter den en *Bambi*, der blev klippet ud af Skindet og med Danalim limet paa det grønne Filtstykke — og „Bambi“-Patruljen har nu en Stander, som de bringer med sig overalt, hvor de kommer.

Bambi har i et Stykke Tid gaaet til Patruljeførertræning hos sin Tropsfører, og dér har hun lært, at Spejderne faar mest ud af Patruljemøderne, naar hun, *Bambi*, har planlagt Møderne i Forvejen. Hun har derfor anskaffet sig en Bog, hvori hun skriver Programmet ind, indretter en Side med Mødeskema og en Side med Regnskab.

Hun ved af Erfaring, at det er meget lettere og hurtigere at udfylde Patruljerapporten, naar hun kan slaa op i sin Bog og dér se, hvad Patruljen har foretaget sig paa Møder og Ture — i Stedet for at lede efter de smaa Lapper Papir, som hun skrev paa i Begyndelsen, og som laa og flød i forskellige Bøger.

Bambi ikke ligefrem elsker at gaa i Skole, hun synes ofte, at Timerne er *kedelige*, og hun er fast besluttet paa, at Patruljemøderne i hvert Fald ikke skal ligne Skoletimerne for meget, nej, hun vil befitte sig paa at gøre Møderne rare, fornøjelige og frem for alt *afvekslende*, og saa naturligvis ogsaa lærerige, for „Bambierne“ skal ikke være den dumme Patrulje i Troppen, selvom de er de yngste!

Alt dette taler hun med *Stampe* om, og *Stampe* er af samme Mening, og de bliver enige om at snakke med Patruljen om det til næste Møde. — Paa Vej hjem fra Skole tænker „Bambi“ over alt det, hun gerne vil sige til Kammeraterne om Sammenholdet, om Kammeratskabet, om at de alle maa være med i det, der foregaar, o. s. v.

Og saa mødes *Bambierne*:

Hvor er det rart, at „*Stær*“ og „*Lilleblomst*“ har saa gode, klare Stemmer, at de kan synge for. De andre synger ogsaa ganske pænt, men det hjælper nu meget, naar der er et Par, der kan synge *rigtigt*. — „Naa, hver Fugl synger med sit Næb,“ siger *U-le* og brummer med saa godt, hun kan. *Bambiernes* store Ønske er at lære mange Sange udenad, saa de ikke altid behøver at sidde med Næsen i Sangbogen, saa naar de har sunget en Sang flere Gange igennem, lukker de Sangbogen og prøver, hvor langt de kan komme uden at kigge.

Efter Sangen fortæller *Bambi* om alt det, hun har gaaet og tænkt paa, og fortsætter med at fortælle om Spejderløftet (det har hun i Forvejen læst om i „Haandbogen“); alle siger Spejderløftet i Kor og synger „Vær beredt“.

Efter Aftale med *Bambi* lister *Stampe* sig bort og lægger Sporingstegn ud til det lille Anlæg. Det er Foraarsvejr, og hvorfor skal man sidde inde hver Gang til Patruljemøderne. Nej, „Spejderliv er Friluftsliv“, som *U-le*

siger, saa Bambierne ta'r ud. Springstegnene tegnes i Vejkanten, og Stampe sørger for, at alle de Tegn, der skal kendes til 3. Kl. Prøven, bliver brugt.

I Tropslokalet øver Bambierne sig i at binde Raa-baandsknob, rundt om en Pakke, med lukkede Øjne og bag paa Ryggen, og tilsidst leger de at binde Knob parvis. Spejderne stiller sig overfor hinanden 2 og 2. De holder venstre Haand paa Ryggen, og nu gælder det om, hvem der først faar bundet deres Knobbaand sammen ved kun at bruge een Haand hver. Det er slet ikke saa nemt!

Saa forklarer Bambi Springstegnene og fortæller til sidst, at Bambierne maa prøve at finde *Stampe*, som er gaet sin Vej og har lagt Spor efter sig. De faar hurtigt

Vindjakken og Lejrhue paa og følger Sporene — og finder Stampe, der gemmer sig i et hult Træ i Anlægget.

Bambi forklarer tyste Signaler, og Bambierne springer foraaarskaade rundt, da hun begynder at fægte med Armene og faar dem til at staa paa 2 Rækker, i Halvcirkel o. s. v. Patruljen „spredes“ og kaldes sammen med Fløjtesignaler, og saa gaar Turen i Gaasegang hjem til Tropslokalet — heldigvis har Mus været saa kvik at tage Standeren med — for hvad er en Patrulje uden Stander, som U-le siger.

Paa Vejen tilbage overholdes alle Færdselsreglerne for Fodgængere paa det strengeste, og pludselig standser Stampe og spørger: „Hvad betyder det Skilt dér?“ og lidt senere: „hvorfor skulde den Cyklist have haft en Bøde?“ eller: „se dig godt for *Mink*, inden du gaar ud paa Kørebanen.

I Tropslokalet bliver der lige Tid til en Kimsleg. Saa ryddes der op i Lokalet, fejces Gulv og lukkes for Varmen. Spejderne faar Besked om til næste Møde at medbringe en Strømpe med Hul, Naal og Stoppegarn, Standeren rulles sammen, og der synges en Sang.

I næste Blad hører I mere om „Bambi“-Patruljen.

Bo

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Paa mange Ting har Tinka sin Interesse delt, Filateli hun dyrker for Tiden fuldt og helt.

Timevis hun sidde kan paa Stolen ganske stille, imedens hun ved Mærkerne med megen Omhu pille.

Et Uvejr syn's at trække op, paa Tinka man kan se et Ansigt helt fortrukket, hvad mon der nu vil ske?

Befriende til sidst der kom et Nys, men ak saa stærkt tillige, at for dets Lultryk alle Mærker maatte vige.

Min første Telttur...

Dengang jeg var 9 Aar, var jeg ikke saa from som nu, og en Ting, der irriterede mig — efterhaanden næsten til Raseri — var mine store Søskendes Hjemkomst fra Spejdertur om Søndagen. De kom altid larmende og højrostede, de var altid forpjuskede, og de havde altid — og det var det værste — lavet og spist Rabarbersuppe og Benløse Fugle. Jeg bestemte, i hvert Fald hver Søndag, at Spejder vilde jeg aldrig være — bestemt ikke.

Men det mærkelige var, at inderst inde vidste jeg godt, at jeg var misundelig paa de store. I Virkeligheden hørte det vist til et af mine allerstørste Ønsker at blive Spejder, ja, egentlig levede Hans — min et Aar yngre Broder — og jeg i Grunden vort eget private Spejderliv.

Blaamejser var ikke opfundet dengang, ikke i vores By da.

I Slutningen af Marts, hvor man var ved at sprænges af Foraarsfornemmelser, og hvor Dagene slet ikke kunde slaa til til alt det, vi maatte og skulde foretage os, havde vi da begge to faaet rejst vore „Telte“ i Haven. Vi havde selv lavet dem af ældgamle, raadne og lasede Markiser med Frynser og Striber. De var fæstet sammen alle mulige Steder med Knappenaale, og da vi kun kunde fremskaffe en enkelt Teltstang, havde vi bundet et Stykke Sejlgarn om en Tut af Teltets anden Ende og bundet det fast i Blommetræet. Barduner var ikke nødvendige, vi lagde bare Sten til at holde paa Teltdugen eller jog en Pind igennem og ned i Jorden.

Men der var ikke rigtig noget ved blot at ligge i Lejr i Haven. Vi maatte jo ikke sove i Teltene om Natten, selv om vi plagede nok saa meget; vi maatte ikke engang faa vor Mad med os i en Pakke og spise den derude. Paa den Maade var der ikke rigtig noget ved det hele, og vi bestemte os da til at tage rigtig paa Spejdertur.

Hvor vi skulde tage hen, var der ingen Tvivl om. Netop i de Dage var Poul Smeds Mose et af vore udvalgte Lejesteder. Mosen var dejlig tilgroet, og i den ene Ende hævdede Terrænet sig højt op, og øverst oppe laa der en lille Granskov og gennem Skoven rislede en Bæk, der skar sig en dyb Kløft ved sit viltre Løb ned over Skraaningen, hvorefter den fortsatte stille og roligt ud over Mosen. Men det bedste ved Stedet var, at der ikke kom ret mange Mennesker — sjældent andre end Mosemændene, nogle gamle Husmænd, der gravede sig lidt Tørv i Mosen, og de var hyggelige og hørte jo til dér.

Vi pakkede Teltene sammen i store Bylter med Knappe-naale, Sten og det hele, dog ikke Teltstængerne, da vi sikkert kunde finde nogle lige saa gode derude. I Spisekammeret smurte vi os nogle tykke, skæve Fedtemader,

der blev pakket ind og lagt i Teltbylterne. Og saa begav vi os af Sted paa den 3 km lange Tur.

Det var Søndag, og Solen skinnede, men Vejen var lang, og selv en Martssol kan faa Sveden til at perle paa Panden, naar man slæber paa et stort Stykke Markisedug med Murstensbrokker i. Det varede da heller ikke længe, førend vi maatte lette vor Oppakning lidt og lade nogle af Stenene tilbage, og da vi naaede Mosen, havde vi med os bare eet Telt og ingen Sten. Det andet Telt var efterladt i et gammelt, hult Piletræ, vi var kommet forbi paa Vejen.

Teltet skulde rejses oppe i Granskoven ved Bækken. Det var Hans's Telt, vi havde med os, og han havde anbragt ualmindelig mange Knappenaale i det og paa de mærkeligste Steder, saa nu, da vi skulde rejse det, rev og stak det væmmeligt paa Hænderne, der var blaa og valne af Martsvinden; for vi havde jo glemt at faa Vanter paa.

Til Teltstang fandt vi en pæn, lige Gren, og vi fik den ogsaa anbragt nogenlunde fast i den ene Ende af Teltet. Saa manglede vi bare at faa Tutten bundet op i den anden Ende. Til det Formaal havde vi udset os et Fyrretræ, hvis nederste, nøgne Grene ikke var saa uopnaaelige endda, og Hans begav sig til Vejrs med Baandet mellem Tænderne. Det gik meget godt, selv om de smaa, tørre Grenstumper, der stak lige ud fra Stammen som paa en

Hønsstige, knækkede af under hans Fødder. Han naaede op til Grenen og ud paa den. Han hejsede Tutten til Vejrs — og Teltet var rejst!

— Saa skete det! Grenen, han sad paa, sagde „Knak“, og den og Hans susede gennem Luften ned oven i vort netop fuldførte Værk. Hvis ikke vor gode Teltstang havde grebet fat i Hans's Buksebag, var der jo nok sket grimmere Ting. Nu hændte der „blot“ det, at der ikke mere var nogen Buksebag! I Stedet for vajede den nydeligste Vimpel ud af et meget stort Hul. Jo, saa havde han faaet nogle Skrammer paa det ene Knæ, og det var nok bedst, at de blev vasket lidt ud. Her maatte jeg hjælpe ham, og jeg vidste jo, at skulde man hjælpe en, der var i Nød, saa hentede man Vand til ham — helst i sin Hat. Bækken var jo i Nærheden, saa det var nemt gjort. Jeg satte i Spring ned ad den stejle Skrænt uden at tænke over, at den var fedtet og mudret. Svup! Fødderne gled bort under

mig, og i et Sus var jeg nede ad Skrænten og fandt mig selv siddende i Bækken, der heldigvis var ret lavvandet trods det, at det var Tobrudstider.

Jeg kom op af Vandet ret hurtigt, for det var koldt. Op ad Skrænten gik det knap saa let, og jeg blev ærlig talt lidt gal, da jeg saa Hans's grinende Hoved overst oppe. Han behøvede jo i hvert Fald ikke at spørge, om jeg havde husket Vandet.

Naa, op kom jeg da, og vi fik vredet Vandet af Kjolekanten, og hvad der ellers var vaadt, og saa var vi forovrigt begge to klar over, at det var bedst at vende Næsen hjemefter, og det i en vis Fart.

Teltresterne blev bultet sammen, og Madpakkerne puttet inden i igen, og vi begav os paa Hjemvejen. Da vi nærmede os Byen, kom vi op at skændes om, hvem der skulde bære Teltet; vi var pludselig begge to meget ivrige efter det. Til sidst blev vi da enige om at rive det midt over, det kunde jo altid hæftes sammen med Knappe-naale igen, og saa fulgtes vi pænt ad det sidste Stykke med hver en Teltbylt, som vi begge bar paa Ryggen — eller rettere sagt paa Halen.

Rødnæsedet og meget forpjuskede kom vi hjem, men ikke larmende, som de store plejede, naar de kom fra Spejdertur — vi var meget stille.

Der var een Ting til, der irriterede mig ved de store, de drillede altid. Lang Tid efter denne lille Hændelse kaldte de Hans for Kejser Bukseflag — hvad de kaldte mig, siger jeg ikke; men det var noget med Vand!

T.

Efterlysning!

Fru Suzanne Lassen, Nyhavn 63, har haft det Uheld engang i Efteraaret at bytte om paa Indholdet af to Breve. Til England skulde Fru Lassen returnere en Børnebog, en engelsk Børnebog om Fugle, den skulde hedde „Tootle — oo“ el. lign., — og til formodentlig en Fører her i Landet en Spejderbog af en Art. Fra England har Fru Lassen imidlertid faaet den Besked, at man dér har modtaget en Bog med følgende Dedikation: „Vor strenge Skolebestyrerinde, Frk. Elisabeth Flagstad, strengt personligt tilegnet.“

Fru Lassen har rejst saa meget rundt i Verden siden Efteraaret, at hun har glemt, hvad det egentlig var for en Bog, og hvem der skulde have haft den, og det beder Fru Lassen meget om Undskyldning for.

Men mon det ikke skulde lykkes os at raade Bod paa Fejltagelsen? Hvem i Det Danske Pigespejderkorps har med Undren engang i Efteraaret modtaget den engelske Børnebog „Tootle — oo“?

Red.

Det Samfund, Du lever i...

IV. De sociale Forhold eller betal din Skat med Glæde!

Saa snart man er fyldt 18 Aar og selv tjener til Føden, begynder Livets Alvor: Man skal udfylde en Selvangivelse og begynde at betale Skat. Efter et meget sindrigt System bliver det regnet ud, hvor meget man skal betale, og enten man gør det med Glæde eller med Ærgrelse, maa man betale det fastsatte Beløb. Vi synes tit, det er saa drøjt, saa drøjt, men tænker vi egentlig nok over, hvilke Goder vi faar til Gengæld?

Lige fra det Øjeblik, et lille Barn første Gang ser Dagens Lys, er det beskyttet af vor Sociallovgivning. Jeg kan forresten fortælle jer, at mange andre — endog større — Lande bruger den danske Sociallovgivning som Forbillede.

Selv om de fleste Mødre, naar de faar et lille Barn, helst bliver hjemme for at passe det og Hjemmet, er dog mange nødt til at gaa ud og arbejde for at tjene til Føden, og saa maa hun jo have en til at passe det eller have et Sted at anbringe det. Loven forbyder nemlig, at mindre-aarige faar Lov at passe sig selv — „de skal være under forsvarligt Tilsyn“ hedder det. Dertil har vi vore store Vuggestuer og senere — naar Barnet bliver større — Børnehaverne, hvor man for et Par Kroner om Ugen faar Barnet plejet og passet fra Morgen til Aften. Men hvem har da betalt disse Vuggestuer og Børnehaver — ja, og Fritidshjemmene, hvor Skolebørnene kommer efter endt Skoletid — og hvem betaler stadig for at holde dem i Gang? — for naturligvis kan de ikke løbe rundt for de Par Kroner, der betales ugentlig for hvert Barn. Ja, det er faktisk os alle, der bidrager dertil ved at betale vor Skat, for Staten og Kommunen, som faar vore Penge, giver store Tilskud til disse Foretagender.

Hvad tror I ikke ogsaa, det vilde koste, hvis jeres Far

og Mor skulde betale en Lærerinde for at undervise jer? — og for jeres Bøger; men, nej, I kan gaa gratis i Skole og faa Bøgerne paa Skolen, og senere kan I, som vi fortalte jer sidst, faa Hjælp til en Uddannelse.

Desuden faar I jo en sorgløs Tilværelse i Forhold til mange Børn i gamle Dage, som tit maatte arbejde paa Fabrik, fra de var ganske smaa. Vor Lov forbyder, at Børn under 14 Aar har rigtigt Arbejde.

Først naar I bliver omkring 18 Aar, begynder Samfundet at stille Krav til jer. I skal som sagt betale Skat, hvis I da tjener Penge, og I skal være Medlemmer af en Sygekasse, men I kan tro, det var blevet meget dyrere for jer, hvis I ikke var Medlemmer og altsaa sparede de 5 Kr. om Maaneden. Tænk, hvad vilde det ikke koste at gaa til Læge, at faa Medicin, at faa Tænderne gjort i Stand for slet ikke at tale om Hospitalsophold og Operation. Alt det faar man helt eller delvis betalt ved at være Sygekassemedlem. En Del af Kontingentet, man betaler til Sygekassen, kaldes Invalidpræmie, og de, der paa en eller anden Maade bliver Invalid er enten ved Ulykke eller kronisk Sygdom, faar da Invalidrente fra Sygekassen.

I vore Dage er der heldigvis ikke saa megen Arbejdsløshed som før Krigen, men den er der dog, og for disse ulykkelige Mennesker er der ogsaa Hjælp i Form af Arbejdsløshedsunderstøttelse. Hvert Fag har jo som Regel sin Fagforening, hvortil man betaler, naar man har fast Arbejde, og naar man saa mister Arbejdet, faar man faste Beløb derfra.

Naar man saa er blevet gammel og ikke mere har Mulighed for at ernære sig selv, faar man Aldersrente. Nogle

gaar og tror, at det er en Slags „Fattighjælp“, men det er en stor Misforstaaelse, for i Virkeligheden har man ved at betale Skat Ret til, naar man naar den Alder, at modtage Aldersrente som en Slags „Pension“. Man kan faa sin Aldersrente som et fast maanedligt Bidrag, men man kan ogsaa komme til at bo i de saakaldte Aldersrenteboliger. Det er store Ejendomme, der bliver bygget med smaa 2—3 Værelsers Lejligheder, hvor man ganske billigt kan bo og nyde sin Alderdom, og er man ude af Stand til at klare sig selv, kan man komme til at bo paa de rigtige Alderdomshjem og blive passet og plejet.

Se, nu har jeg i ganske store Træk fortalt jer lidt om, hvad Samfundet gør for Borgerne lige fra Barndom til Alderdom; men det kan jo ikke paa saa kort Tid forklares jer fyldestgørende. Naar I engang bliver større, skulde I læse noget mere om det. Saa vil I opdage, at vi i Virkeligheden har det godt herhjemme i vort lille Danmark. Ingen behøver at gaa sulten i Seng, og alle kan faa Tag over Hovedet, naar blot de selv vil.

Var det en Idé...

at starte et Pigespejdernes gensidige Hjælpebureau???

Nogle københavnske Førere drøftede en Aften Vanskelighederne ved at faa Hjælp til det ene og det andet i Hjemmene, og det næsten uløselige Problem for Kursister og Studenter i at skaffe sig Husly, og man kom derved naturligt ind paa Tanken, om det var en Idé ligefrem at starte et gensidigt Hjælpebureau.

Da det jo slet ikke er til at vide, om en saadan Idé har Interesse ud over Landet, eller hvilket Omfang en saadan Bureauvirksomhed vil kunne faa, har Bladet indtil videre paataget sig at være „Bindeleddet“. Det siger sig selv, at vi paa ingen Maade kan forpligte os til at staa inde for den Hjælp, der skaffes, eller de Værelser, der tilbydes. Vi kan kun paatage os at etablere Forbindelsen mellem de interesserede Parter.

Førere, Korpsraads- og Tropsraadsmedlemmer, der kan stille Værelser til Disposition, og som har Interesse for Idéen, kan derfor til vort Kartotek indsende Besked om, hvilken Hjælp de er i Bekneb for, og hvor mange Timers dagligt Arbejde (Morgen, Eftermiddag eller Aften) de kræver som Vederlag for Værelse og Ophold o.s.v.

Og de kursussøgende og studerende Spejdere, som er husvilde og mener at kunne paatage sig et Arbejde ved Siden af Studierne, skriver, hvormange Timers dagligt Arbejde de mener at kunne paatage sig ved Husgerning, Børnepasning, Lektielesning, Hundeluftning o. s. v., samt paa hvilken Tid af Dagen et saadant Arbejde kunde præsteres.

Hvis Idéen slaar an, kunde vi maaske samarbejde med de andre skandinaviske Lande. Men foreløbig arbejder vi inden for vore egne Grænser.

Interesserede sender deres Oplysning og Forhaabninger til Bladets Medarbejder:

Fru Ida Paludan Nielsen, Marskensgade 4 Ø., Øbro 7297.

*** **DEN *lette* SIDE** ***

11 8 8 8 8 X / 1 1 4 # J 4 11 2 4 8 4
 8 8 8 8 8 8 8 4 8 8 8 8 8
 2 4 8 2 / 1 1 8 4 J 1 4 # J 4 11 2 4 8 =
 8 8 8 J # ? 2 4 8 8 8 8 8 8 8 8 8 =
 8 4 8 8 8 2 X 4 8 4 4 X 2 4 8 # 1 1 1 =
 1 4 8 2 4 8 4 8 1 / 4 8 X 4 # 8 2 4 8
 8 1 8 1 4 1 1 8 8 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1
 8 8 2 8 2 4 1 1 2 4 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1
 # 1 X 8 # J 4 11 2 4 8 1 1 8 8 1 4 8 8 1 1
 8 8 8 J # 8 1 8 8 8 4 8 1 4 # # 4 1 1 =
 2 4 1 9 9, 8 2 4 1 1 4 1 1 2 4 1 1 1 1 1 1 1 1
 1 1 1

*Hvad mon der staar
 i dette Brev?*

Sct. Georgsdag staar for Døren

MÆRKER * DUELIGHEDSTEGN * DISTINKTIONER

III Kl. Mærket	0,45
II - -	0,45
I - -	0,65

Af Duelighedstegn har vi følgende:

Astronom - Bager - Barnepleje - Botaniker - Fotograf	
Fuglekender - Haandarbejde - Hjemstavn - Husflid	
Husmor - Idræt - Kend dit Land - Kontorist - Musiker	
Ordonnans - Skjald - Stifinder - Stoppe - Lappe	
Syltning - Svømmer - Tolk - Tovværk - Trommer	
Vejriagttagere - Zoolog	0,30
Verdenskundskab og -tolk	0,40

Alle andre Duelighedstegn er desværre udsolgt

Væbnersnoren	1,00
Riddersnoren	1,00

Aarsstjerner, 1 Aar	0,40
- 5 -	0,50
- 10, 15 og 20 Aar	1,50

Patruljefører-Knap	og Blaam.ass.-Knap 0,45
- Hatteemblem - Hatteemblem	1,40
Skulderemblem for Tropsf., Blaamejsef., Div.ass.	1,00
Hatteemblem - - -	3,75
Tropsadjutant- og -intendantsnøre	0,15
Divisionsadjudantsnør	5,25

Husk! Rekvisition fra Tropsføreren kræves paa alle Distinktioner og Uniformsgenstande

Vi faar lidt Metalløjter paa Lager igen .....

I April venter vi igen Hatte, husk at opgive
Hovedmaal ved en evt. Bestilling 16,00

Pigespejderdepotet . LUNDSGADE 6 . KØBENHAVN Ø

Det Danske Pigespejderkorps' Adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Overlæge P. Guildal, Vesterled 29, København Ø.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Suzanne Lassen, Nyhavn 63, København K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, Korpskontoret, Læssøegade 199,
Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle
Bladbidrag sendes inden den 5. i hver Maaned, hvis de skal naa
at komme i Betragtning i det først udkommende Blad.

INTERNATIONAL COMMISSIONER

Komtesse Naka Haugwitz, Spejderskolen, Korinth.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, Stationen, Maaløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

REDAKTION AF FØRERBLADET

Læssøegade 199, Odense. Postgiro 33633. Alle Bidrag til Bladet
sendes inden den 25. i Maaned for at kunne komme med i det
først udkommende Blad.

* * *

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes pr. 1. Januar 1948 til „Pigespejderne“, Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro: 36302
„PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til Postvæsenet den 24. Marts 1948

DNBS7

REGISTER TIL „PIGESPEJDERNE”

30. AARGANG * 1947

Bogannmeldelser

Bache, Marie Louise: Glade Gæster paa Villa Uro...	10
Buchardt, Inger: Kit opdager Verden	10
Duurlo, Ellen: Viv	10
Frederiksen, Kirsten: Smaaslojd.....	63
Fredsbjerg, Leo: Den store Gavebog.....	10
Holbøl, Astrid: Amor paa Spil	10
Korsholm, Poul: Orientering	163
Lütken, Viva: Glem det aldrig	10
Wanting, Else: 6 Kammerater	10

Divisioner

Aarhus	43,	63
Hede	78	
København-Divisionerne	8	
Sct. Knud	80	

Forskelligt

Akelapatruljens Bedrifter.	36, 122, 131, 151
Fantasi	19
Fest i KB-Hallen	2-45
Folkedragter	53
(De) glade Smils Boplads	69
Havfruene	54
Hvad læser du, og hvilke Bøger samler du paa?	24
Hvad vi oplever	8, 63, 78
Kronprinsesse Ingrid's Tale i KB-Hallen	34
Jul paa en Landstation	156
Kære Spejdere... 3, 18, 36, 50, 66, 82, 98, 114, 130, 146	
(Den) lette Side	13, 41, 77, 121, 158
Lidt Snak med Patruljeførerne	83
Mindeindsamling for omkomne danske Sømænd	12
1947-1948	12
Regner Lodbrog	86
Rejsesekretæren har Ordet ... 14, 28, 44, 60, 70, 93, 138	
(En) rigtig Julehistorie	160
(Det) Samfund, Du lever i	27, 142
Slægt skal følge Slægters Gang	147
Tinka	16, 32, 46, 64, 78, 141, 162

Grønt-Blaat	2, 34, 45, 56, 57

Hvad skal jeg være?

Beskæftigelsesterapeut	76

Børnehavelærerinde	11
Lærerinde — eller cand. mag.	111
Socialraadgiver	42
Sygeplejerske	31

Instruktivt Stof

Hjemstavnsmærket for København	72
Idéer til Gaver, som Kammeratskabstroppe kan udveksle	46
Ildbor	73
Julefid	148
Korttegning	90
Om at være Patruljefører	40
Patruljeleje	39
Patruljeture	26
Primitiv Mad	74
Signalering	22
Wood-craft	52, 135

Internationalt

Alverdens Pigespejderes Dag	4
Amerika	5, 25, 117
Baden-Powell, Olave: Julehilsen	5
Czechiske Pigespejdere	6
(De) græske Pigespejdere	109
Holland	124
Horsens havde i Sommer Besøg af sin engelske Kammeratskabstrop	134
International Work-Camp i Finland	110
Internationale Kammeratskabstroppe	4
Julehilsen fra 4 nordiske Spejderchefer	152
Norge	125, 143
Postbox	7, 47, 59, 92, 120, 137, 150
Schweiz	141
Trille-Tegners Rejse	115, 136
Visapää, Sylvi: Kära spejderkamrater	21
Østrig	96

Korpset meddeler... 24, 43, 62, 78, 89, 110, 126, 137, 158

Maanedens Vers

Berntsen, Aage: Hver Morgen takker jeg for Livets Gave	114
Bjørnson, Bjørnstjerne: Naar blir det rigtig morgen?	2

Hein, Piet: Er du træt af Klodens Hverdagskiv	34	<i>Sospejdere</i>	85
Holstein, Ludvig: Det er Lærernes Tid	50	<i>Troppe</i>	
Jacobsen, J. P.: I Rummet det vældige	130	Aalborg	9
Lunde, Hans P.: Fænø	66	Absalon	63
Men hvad har vi gjort i Dag?.....	82	Beder	143
Nielsen, Mads: De glade i Landet	98	Faaborg	8
Rode, Helge: Der er ingenting i Verden	146	Horsens	134
Stuckenberg, Viggo: Tusind Glæder rummer Livet... ..	18	Kjellerup	9
<i>Noder</i>	56, 57	Odense	125
<i>Personalia</i>		Randers	9
Kong Christian X	51, 68	Silkeborg	9
Dronning Ingrid	67	Slagelse	9
Randrup-Thomsen, Fru	12	Thisted	9, 143
Strand, Inga	120	Svinninge	63
Weisberg, Bodil	63		
<i>Spejderskolen</i>	98		

